

sem hotel nastaviti, nagrmadila se je pred menoj preogromna, preorjaška zgradba, segajoča z glavo svojo do neba, a imajoča temelj svoj globoko pod zemeljsko skorjo. In moja glava ni mogla več misliti, moji sklepi so otrpnili, moja duša je bila ubita. Moja ladja je plavala brez vesel in jader po neskončnem, brezbrežnem oceanu, Valovi so se igrali ž njo, krmilo je bilo porušeno.

Nejasno sicer, a čutil sem vendar, da tu ne more odpomoči posameznik, da je tu treba velikanskega aparata, treba tisoč in tisoč rok in glav, treba titanov, treba nadčloveških, nebeških sil.

(Dalje prihodnjič.)

Iz bosanskega perivoja.

I.

Mlad junak za selom jezdi
 in klobuk postrani nosi,
 za klobukom tri peresa:
 Prvo — solnce večnožarko,
 drugo — lunin soj je beli,
 tretje — rosa jasnočista.

Žarko solnce za sirote,
 lunin soj je za popotne
 in za njive čista rosa.
 Njivice so za pšenico,
 a pšenica za kolače,
 a kolači za devojke,
 a devojke za junake.

C. Golar.

Ko se oženim . . .

O to bo radost, to bo čar,
 ko ženko vzamem si.
 Vse polno godcev jaz tedaj
 za ples najamem si.

In fantje pridejo po kolač
 in pelo se bo, da bo kaj,
 in pilo se bo in plesalo,
 o to bo direndaj!

Potem v Benetke pojdeva
 črez tiho plan lagun,
 kjer melodije zadoné
 od mandoline strun.

Tam pela bova barkarole,
 potem pa hajd še v Rim.
 Kar pride še, o, to pa to
 previdno — zamolčim.

Fran Valenčič.